

Til § 172.

Bestemmelsen svarer i Realiteten ganske til Sølovens § 172.

Til § 173.

Gældende Sølov har ikke nogen hertil svarende Bestemmelse.

Haandbagage bør Bortfragteren kun være ansvarlig for, hvis der hos ham selv eller nogen, han svarer for, foreligger Fejl eller Forsømmelse, og Passageren maa føre Beviset for, at dette er Tilfældet.

Overfor Ansvarer for Haandbagage maa det staa Bortfragteren frit at fraskrive sig Ansvar ved dertil sigtende Klausuler, og man har endogsaa ment det stemmende med Billighed, at de i § 122, 2det Stk. angivne Begrænsninger i Ansvarer bør gælde, selv om Forbehold ikke er taget.

Bestemmelsen i Paragraffens sidste Stk. er ikke til Hinder for, at et Ansvar for Penge, Værdipapirer eller Kostbarheder kan støttes paa andre Grunde, f. Eks. strafbart Forhold.

Til § 174.

Om Bestemmelsens Indhold kan henvises til, hvad ovenfor er sagt om § 97.

Til § 175.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens § 173.

Til Tydeliggørelse af Meningen er det dog fremhævet, at Tilbageholdelsesretten alene haves i Rejsegods, der er overgivet i Bortfragterens Varetægt, og altsaa ikke i Passagerens Haandbagage.

Til § 176.

Parallelbestemmelserne for Godsbefordringens Vedkommende er §§ 126 og 128. For Personbefordringens Vedkommende har man imidlertid ment, at en væsentlig Forsinkelse med Skibets Afgang fra den Plads, hvor Rejsen efter Aftalen skal begynde, er af en saadan Betydning, at Passageren bør have Ret til at hæve Aftalen, selv om der ikke foreligger de særlige Omstændigheder, der ved Godsbefordring er Forudsætningerne for, at Aftalen skal kunne hæves.

Til § 177.

Bestemmelsen handler om Følgerne af, at Skibet, efter at Rejsen er begyndt, bliver opholdt af en eller anden Grund eller gaar tabt eller bliver kondemneret.

Er Opholdet kun af kortere Varighed, maa Passageren i Almindelighed finde sig i at vente, til Skibet igen er rejseklart, men bliver Opholdet saa langt, at det ikke med Rimelighed kan forlanges, at Passageren skal vente, eller gaar Skibet tabt eller bliver det kondemneret, synes Bortfragteren at burde have en Pligt til at sørge for, at Passageren og hans Rejsegods bliver befordret videre til Bestemmelsesstedet, i hvert Fald hvis det kan ske uden urimelige Omkostninger for Bortfragteren. Opfylder Bortfragteren denne Pligt, har han Krav paa fuld Betaling efter Aftalen, men ikke mere.

Den Passageren ved Paragraffens 2det Stk. tillagte Hævningsret er ikke afhængig af, om Bortfragteren efter 1ste Stk. har Pligt til Viderebefordring.

Om Beregning af Distancefragt, naar kun en Del af Rejsen udføres, henvises til Forslagets § 182.

Til § 178.

Om Indholdet af denne Paragraf henvises til, hvad ovenfor er sagt ved § 130.

Til § 179.

Bestemmelsen er fundet stemmende med Rimelighed og svarer ogsaa til, hvad der allerede nu praktiseres.

Til §§ 180—181.

Bestemmelserne svarer til Sølovens § 169, og maa iøvrigt sammenholdes med Forslagets §§ 131 og 134, 1ste Stk. og § 135.

Til § 182.

Bestemmelsen fastsætter, at Afstandsfragt ved Passagerbefordring skal beregnes efter samme Principper som ved Godsbefordring. Da Passagerpenge som oftest betales helt eller delvis forud, har man maattet supplere Bestemmelsen med en Regel om Pligt for Bortfragteren til Tilbagebetaling af, hvad han maatte have oppebaaret for meget.